



მხედლ თუმანიშვილის სახელობის
თეატრალური სკოლების განვითარების

ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

ქართული პიესა 2015



გამომცემლობა „კენტავრი“
თბილისი
2016

ქატო იქა, ფქვილი აქა
ანუ
ეს და ის

ერთმოქმედებიანი პიესა

მოქმედი პირები:

ეს

ის

ვიღაც

ეს-ის ცოლი

მოსამართლე

ხვლიკი

სცენაზე ხრიოკი არეშარეა, აქა-იქ – დაგვაჯული ხეები. ერთ-ერთ ხეზე ორი მახინჯი, უცნაური ფრინველი შემოშჳდარა. მოშორებით ჩანს ჭა და ძველი, დაგრეხილი ოწინარი. უზარმაზარი ლოდის უკან ე ს მიწოლილა. შივდაშივ თოფს ვადატენის და პაერში გაისვრის, ხანდახან ხელუკუღმაც... სცენის მეორე ბოლოში ასეთივე ლოდის უკან ი ს საპასუხოდ გაისვრის ხოლმე. ხეზე შემოშჳდარი ფრინველები სროლის ხმაზე მხოლოდ შეფრთხილდებიან, მაგრამ არ მიფრინავენ.

ეს: ახლა პაპიროსიც რომ მქონდეს, მთლად კარგი იქნებოდა... *(გაიზმორება)* ესენი აქ არიან უკვე *(ფრინველებზე)* და შენ სად ხარ, ბიჭო? *(მიიხედ-მოიხედავს, ხვლიკს ეძებს)* იგვიანებ, ხო იცი... უჰ! დღეს მაგარი სიცხე იქნება... *(გაისვრის)* ჰოდა, ვიქნები აქ გვიანობამდე *(გაისვრის)*. კი მეუბნებოდა ის ჩემი ცოლი, რაღაცა ვადამატანინეო თუ ვადმომატანინეო... არ მახსოვს... იზამენ რამეს!.. ამოვიდა ყელში! მეყო, რა, მეყო, რაც ოფლი ვღვარე ოჯახისთვის!.. ახლა კიდევ სისხლს ვღვრი *(ჩაიციინებს)*, მეტი რა ვქნა?! *(ფრთხილად გაიხედავს ი ს-ისკენ)* რა სჭირს? რაღაც მოუკლო სროლას... ხომ არ მობეზრდა, ნეტა, ა?... დამნებდა, ვითომ? ამას წინათ გავიგონე, თავის ცოლს ეუბნებოდა, მაგას ვაჩვენებ სეირსო... ამ ამბავზე ლაპარაკობდნენ ალბათ... ის ეხვეწებოდა – მოეშვი, დაუთმეო... ამან – რას მეუბნები, მაგას შევარჩინო?... *(ჩაიციინებს)* ჭა არა, ის კიდევ! ჩემი არ იყოს, მაგასაც აქ ურჩევნია ყოფნა... *(გაიხედავს. ი ს-ის „სანგრიდან“ ბოლი ამოდის)* ეწევა ბიჭი! მე ტყვიები ვიყიდე ბოლო ფულით, მაგან, ეტყობა, პაპიროსი ამჯობინა... *(ხვლიკს)* მოხვედი? მოდი, მოდი... გელოდებით... *(ნამცეცებს უყრის)* მოდი, მიეფიცხე აგერ მზეს... ნუ გეშინია, შენს თავს ამათ *(ფრინველებისკენ)* არ დავაჩვენებ...

სცენა წამიერად ლურჯად განათდება და ჭასთან, ი ს-ის მხრიდან, ვიღაც გაჩნდება. დაკვირვებით ათვალიერებს ჭას.

ეს: *(თავს ამოჰყოფს სანგრიდან)* რა ხდება აქ? *(დაინახავს ვიღაცას, რომელიც ი ს-ის მხრიდან მოდის)* ეს ვინლაა?

აქ რა უნდა? (თავისი სანვრიდან ი ს-იც ამოძვრება თოფმომარჯვებული, ვილაცას გახედავს, მერე ე ს-ისკენ გაისვრის და ჩაიმალება. ვილაც ი ს-ისკენ არც გაიხედავს, ცოტა ხნით შეეყოყმანდება, მერე ე ს-ისკენ წამოვა).

ეს: (ვილაცას) მანდ გაჩერდი და ნაბიჯი არ გადმოადგა! (ვილაც მაინც მოდის) არ გესმის შენ? (ე ს თოფს გადატენის, უნდა გაისროლოს, მაგრამ იარაღი არ გაუარდება. ვილაც მოდის. ე ს ისევ ცდილობს ესროლოს, არაფერი გამოხდის. ი ს გამოძვრება თავისი სანვრიდან, რამდენჯერმე გაისვრის და ისევ შეიძლება. ე ს იარაღის გადატენვას ვეღარ ახერხებს და ილანძლება, თოფს დააგდებს, დანას ამოიღებს, მაგრამ დანა უგარდება და თვითონაც წაიქცევა) შენი... ვინ ხარ, ვინ? (ი ს-ისკენ) უნამუსო! (ი ს ისევ რამდენჯერმე გაისვრის – ე ს რაც მეტს ყვირის, ი ს მეტად ისვრის) ეგრე, არა? შენი... (თავისთვის) ხედავ, რა გააკეთა? ეს ვინ ყოფილა! მართლა მბრიდავს ამ დამპალი ჭისტვის ეს ნაბიჭვარი... (ვილაცას) ვინ ხარ, ვინ? რა გინდა ჩემგან? არ მომეკარო, არ მომეკარო-მეთქი, თორემ შუბლს გაგიხვრებ! (იარაღს აწვალავს, არაფერი გამოხდის)

ვილაც: მორჩი, ერთი, თუ ძმა ხარ! (მიუახლოვდება, იარაღს გამოვლევს და მიაგდებს) რა ამბავია აქ?

ეს: მაჯობა იმ შობელძაღვლმა, ჭკუაში მაჯობა! (ღრიალებს) ეეე, ბიჭოლო!.. ეეეეე! ეგრე არა ვართ!!! (დაემხობა მიწაზე, მოიკუნტება, ხელიკი მიუსრიალდება) შენ სადღა მოდიხარ? წადი, წადი, დაიმაღე... (მერე ქვეშ-ქვეშ დაკვირვებით შეათვალიერებს ვილაცას) მე როგორ ვერ მოვიფიქრე... მათხოვარი ეძახე, და აგერ, ამის დასაქირავებელი ფული კი ჰქონია... იდიოტი ვარ, სუფთა იდიოტი! როგორ ვერ მოვიფიქრე... თურმე სულ სხვა ჰქონდა ჩაფიქრებული და მე კიდევ, სულ სხვა რამე მეგონა... ვინაა ნეტავ? აქაურს არ ჰგავს... სულაც არავის და არაფერს არ ჰგავს... უიარაღოდაა... როგორ მიყურებს... (ისევ თოფისკენ გაიწევს)

ვილაც: მორჩი-მეთქი!

ეს: იმან მოგაგზავნა, ხომ? რამდენი გადაგისხდა? ორჯერ მეტს მოგცემ და წადი, ის მოკალი!

ვიღაც: მიგაგზავნა... მოგაგზავნა... არავის მოვუგზავნივარ, ჩემით მოვედი, სალაპარაკოდ. ნუ გეშინია, არაფერს დაგიშავებ.

ეს: არაფერს დამიშავებ? აბა, მარტო სალაპარაკოდ გამოგაგზავნა?

ვიღაც: არავის გამოვუგზავნივარ-მეთქი, ვერ გაიგე?

ეს: აბა აქ საიდან გაჩნდი?

ვიღაც: მე მინდა გავიგო, გავერკვიო მინდა...

ეს: შენ საქმე არ გაქვს, ვიღაცა ხარ?

ვიღაც: ჩემი საქმე ესაა...

ეს: საიდან ხარ, პოლიციიდან?

ვიღაც: რა პოლიცია...

ეს: ჩემთან რატომ მოხვედი მაინცდამაინც? ჩემგან რატომ დაიწყე?

ვიღაც: ვინმესგან ხომ უნდა დამეწყო?

ეს: ჰოდა, იმასთან წადი, იმისგან დაიწყე...

ვიღაც: აღექი და ისე მელაპარაკე!

ეს: არ ავღებები, არა! ავღებები და ის ეგრევე ტყვიას დამაჭედებს შუბლში და მერე შენ არჩენ ჩემს ცოლ-შვილს?

ვიღაც: ჰო, ცოლ-შვილიც გყავს!

ეს: მყავს, აბა არ მყავს? და ჩემით უდგათ სული!..

ვიღაც: აბა, ბიჭო! ადარ ხარ ოჯახზე დარდით!

ეს: რა იცი შენ?

ვიღაც: შენ მთელი დღე აქ გორაობ...

ეს: მერე? მაგათთვის არ ვზრუნავ? მოვაგვარებ ამ წყლის საქმეს და... მერე დანარჩენს მივხედავ... ჩემგან რა გინდა? ისიც აქ არ გდია? თუმცა იმას რა ენაღვლება, ძალთოდენი არიან ოჯახში ისინი დილიდან საღამომდე ვირებივით მუშაობენ, ეს გდია აქ ჩრდილში მთელი დღე, სვამს და აბათქუნებს თოფს... მივა მერე საღამოს სახლში, დაერევა იმ უბედურებს და სულს ხდის ცემაში... ცუდი კაცია ის... ძალიან ცუდი...

ვიღაც: შენ?

ეს: რა მე?

ვიღაც: შენც მთელი დღე აქ გორაობ ჩრდილში, აბათქუნებ თოფს, სვამ, მიხვალ მერე სახლში, დაერევი ცოლ-შვილს...

ეს: აბა, კი! მე არ ვცემ! ისე მაქვს საქმე დაყენებული, არ სჭირდებათ ცემა! ათასში ერთხელ თუ წავუთაქებ, წყობიდან რომ გამომიყვანენ... ისიც ისევ მაგათთვის... ცხოვრებას რომ გაუმკლავდნენ... ზარმაცი ქალი შემხვდა... მოუქნელი... ბიჭია და – ხელის განძრევა ეზარება... ჩრდილში გორაობა ურჩევნია... ოჯახში საქმე ბევრია... მე მთელი დღე აქ ვარ...

ვიღაც: აქ გორაობას, წადი სახლში და მიხედე ოჯახს.

ეს: მერე, იმან ჩაიგდოს ეს ჭა ხელში, არა? გგონია, ეს ნაკლები საქმეა? მე სამართლიანობისთვის ვიბრძვი! ვინმემ ხომ უნდა იბრძოლოს სამართლიანობისთვის?

ვიღაც: ეს ჭა არც ერთის არაა...

ეს: მე პირველმა ვიპოვე!

ვიღაც: ერთდროულად იპოვეთ!

ეს: მოგიყვა უკვე? ერთდროულად დავინახეთ, მაგრამ მე დავასწარი მისვლა... ამიტომ ჩემია! ესაა სამართლიანობა!

ვიღაც: სამართლიანობა არ ნიშნავს, რომ შენ მართალი ხარ!

ეს: არც იმას ნიშნავს, რომ ისაა მართალი!

ვიღაც: *(პათეტიკურად)* ამისათვის სასამართლოა და მიმართეთ სასამართლოს!

ეს: სასამართლოს?.. რა სასამართლოს? რომელ სასამართლოს?

სადღაც ზემოთ განათდება მავიდა, და ზვინული საქალაქდევებით, გარ შემო, ქვეშეველვან საქალაქდევითა. მოსამართლის მანტიაში გამოწყობილი ადამიანი, პირში მბოლავი სივარით, ინდიფერენტული სახით იქექება საქალაქდევებში.

მოსამართლე: *(უემოციოდ)* კი, ბატონო! თქვენი უფლებაა, მოგემართეთ და სამართლიან გადაწყვეტილებას მიიღებთ... აი, სწორედ ახლახან მივიღე მორიგი

სამართლიანი გადაწყვეტილება... ოღონდ... არ ვიცი, სად წავიდე... მივიღე და წავიღე კიდევაც... აგერ... არა, ეს ჯერ არ მიმიღია... აი... არა, არც ეს... სად წავიდე, კაცო?... ერთი წუთით, ერთი წუთით... *(იქექება ქაღალდებში)* სხანს, მივიღე და გავეცი კიდევაც... გაცემულია ნამდვილად, თორემ სად წავიდოდა? და თუ გაცემულია, *(ავრძელებს ძებნას)* აქ როგორღა იქნება? არ იქნება აქ! ჰოდა, ლოგიკურად, თუკი გაცემულია, აუცილებლად იქნება მიღებული – გადაწყვეტილებას ვგულისხმობ... და თუკი გადაწყვეტილება მიღებული და გაცემულია, სამართლიანი იქნება... ჰო, მოგვმართეთ და ჩვენ სამართლიანად გადავწყვეტო... კანონის შესაბამისად... ჰო! მივიღებთ! ჰოდა, გავცემთ! ჰო! *(დაბნელებდა)*

ეს: ჩვენთან სამართლიანი გადაწყვეტილების მიღებას ერთი სიცოცხლე არ ეყოფა! თანაც... ჩემთვის იქნება ეგ გადაწყვეტილება სამართლიანი? იქნებ იმისთვის იყოს?

ვიღაც: როგორც კანონი გადაწყვეტს! კანონი ყველასთვის ერთია!

ეს: ეგრე არაა... კანონი ერთია, მაგრამ ყველასთვის სხვადასხვანაირი...

ვიღაც: აბა, რას ამბობ?!

ეს: ვაჰ! მე თუ არ მაწყობს, ეგ რანაირი კანონია? რად მინდა ეგეთი კანონი? არ მირჩევნია, ტყვიამ გადაწყვიტოს?

ვიღაც: *(დაცინვით)* უფრო სწრაფად იქნება, ვითომ?

ეს: ეგ უკვე ჩვენზეა დამოკიდებული.

ვიღაც: *(დაცინვით)* და... იმან რომ გაჯობოს?

ეს: ვერ მაჯობებს, მე უკეთ ვისვრი!.. ჰო, რა იყო, რა გაცინებს? იმაზე უკეთ მაინც ვისვრი... და საერთოდ, ვინ გკითხავს შენ? რას დამადექი თავზე? მაყბედებ აქ სისულელეებზე... ხვლიკი დამიფრთხე...

ვიღაც: ჰო! ხვლიკი სულ დამავიწყდა! მაგ ხვლიკმა გაპოვნინა, არა, ეს ჭა? *(ზაიცინებს)*

ეს: ახლა ხვლიკს გადასწვდა?! რას გადამეკიდე, ვიღაცა ხარ? წადი შენ გზაზე...

ვიღაც: სად ნახე აქ გზა?

ეს: წადი, საიდანაც მოსულხარ! საიდან მოხვედი, ისე?

ვიდაც: *(ე ს-ს მიუკაკუნებს შუბლზე ხელს)* აქედან!

ეს: *(საფეთქელთან დაიბრიალებს თითს)* ვერა ხარ, ხო?

ვიდაც: *(ჩაიცინებს)* იმასთან წავალ ახლა! *(მიბრუნდება წასასვლელად)*

ეს: ეგრე რა, შე კაი აღამიანო, ეგრე რა! ჰო!.. და უთხარი, ჩემია ეს ჭა და შემეშვას!

ვიდაც: *(მოტრიალდება)* ჭა, ჰო, ჭა! ჭა გადარდებო, ვითომ?

ეს: აბა, რა მადარდებს?

ვიდაც: მეგონა, მე მაინც გამომიტყდებოდი...

ეს: არაფერი არ მაქვს მე გამოსატყლომი!

ვიდაც: კარგი, იყოს მაშინ ჭა!.. ისე, რატომ არ შეიძლება, ორივემ ისარგებლოთ ამ ჭით?

ეს: ეგენი ბევრნი არიან, ჩვენ – ცოტა! სად ვაკონტროლო მე, ვინ რამდენ წყალს მოიხმარს?

ვიდაც: ნუ აკონტროლებ – სადამდეც გეყოფათ, იხმარეთ... ამასობაში ახალი ჭა ამოთხარეთ...

ეს: აბა, შენა ხარ, რა? და რა ძალა მადგას? მარტო მე და ჩემს ოჯახს უფრო დიდხანს გვეყოფა ეს წყალი, იქნებ არც დამჭირდეს ახალი ჭის გათხრა, სანამ ცოცხალი ვარ! იქნებ ჩემს შვილებსაც კი ეყოს... ოჯახზე არ ფიქრობო, არ ზრუნავო, მეუბნები. აბა, რას ვშვრები? *(ხვლიკს)* მოდი, ბიჭო, მოდი! ამის ნუ გეშინია, იმათი გეშინოდეს... *(ფრინველებზე).* *(ვიდაცას)* მოვიდა! რა ლამაზია, ხედავ? და უშიშარი... გამოვზარდე!

ვიდაც: შვილი?

ეს: რა შვილი?

ვიდაც: შვილი გამოგეზარდა.

ეს: შვილი იზრდება!

ვიდაც: ხვლიკი იზრდება! შვილი უნდა გამოზარდო!

ეს: რა გინდა, კაცო, შენ? რას გადამეკიდე?

ვიდაც: შენი შვილი ხედავს, რომ ყოველდღე ვიდაცის მოსაკლავად მიდიხარ... სახლში დედასთან რჩება და ორივე დიდიდან სადამომდე მუშაობს... შენი ცოლ-შვილი ელოდება, როდის მოკლავ, ან მოგკლავენ... და შენი შვილი სწავლობს, რომ მხოლოდ ომით შეიძლება

საქმის მოგვარება... იმისი შვილებიც ამას სწავლობენ.. ასე იზრდებიან თქვენი შვილები! შენ კი „ხვლიკი გამოვზარდე“-ო...

ეს: სად ხვლიკი და სად ჩემი შვილი! მე იმას ცუდს არაფერს ვასწავლი! პირიქით! ვასწავლი, რომ თავისი უნდა გაიტანოს! ომი ცუდია, რა თქმა უნდა! ვინ ოხერი გედავება! მაგრამ, ეს რა ომია? ჩვენ ჩვენთვის ვარკვევთ ჩვენს საქმეს...

ვიღაც: შინაურული საქმეების ასეთი გარკვევით იწყება ხოლმე ომები...

ეს: *(ვაღიზიანებული)* რა ომები, რის ომები... ისე, ამ ჩემს ხვლიკს რას გადაეკიდე?

ვიღაც: შენი ხვლიკი ხედავს, რომ თუ შენს გვერდით იქნება, ხვლიკიჭამია ფრინველები ვერაფერს დაუშავენ! შენ გამოზარდე ხვლიკი, რომელსაც სროლის ხმა არ აფრთხობს, მაგრამ ხვლიკიჭამიებსაც არ აფრთხობს სროლის ხმა! ისინიც გამოზარდე შენ!

ეს: ესეა შენ ნუ გადამრევ! რა ტვინს მიმღვრევ, ისედაც ცხელა... მომეშვი, დამანებე თავი! ჩემი საქმის მე ვიცი! არავის მოუწვევია არ აქ მომრიგებელ მოსამართლედ.

სადღაც ზემოთ ისევ განათდება მავიდა, დაზვინული საქალაქლებით.

მოსამართლე: ჩვენ მოწვევა არ გეჭირდება! განცხადებით უნდა მოგვმართოთ! აგერ ახლახანს შემოვიდა განცხადება მოქალაქე... ეეეე... და მივიღეთ ეს საქმე! უპრობლემოდ... მერე მივიღებთ გადაწყვეტილებას! სამართლიან გადაწყვეტილებას მივიღებთ! კანონიერ გადაწყვეტილებას! მოგვმართეთ და ჩვენ გადავჭრით თქვენს დავას კანონის შესაბამისად! როგორც ახლახანს გამოვიტანეთ გადაწყვეტილება... აგერ, ბატონო... სად ჯანდაბაში წავიღე ეს გადაწყვეტილება?...

ეს: რად მინდა, ახლა მე ამის კანონი? ამას მიღებული გადაწყვეტილება ვერ უპოვნია და მე რომ მაწყობს, იმ კანონს იპოვნის?... დამანებე, თუ კაცი ხარ, თავი! ამანაც დამანებოს და შენც წადი შენს გზაზე! ჩვენ თვითონ გავარკვევთ ჩვენს საქმეს და თუ საჭიროა, სისხლსაც დავღვრით!

ვილაც: ჭისთვის, კაცო, ჭისთვის?

ეს: არა, ბიჭო, თავზე დავისვამ ვინმეს! მოვიდა აქ ჭკუის დამრიგებელი... გამოზარდე, გადაზარდე! მართლა კი არ ვხოცავთ აქ ჩვენ ერთმანეთს! რა, მე მინდა სიკვდილი თუ იმას ეხალისება გულზე ხელების დაკრეფა? საქმეა ესეც! რა გესმის შენ!

ვილაც: აი, ეგ მინდოდა, სწორედ! ამის მოსმენა მინდოდა! საქმეს თქვენ ეძახით – შენ და ის, მეორე! სინამდვილეში, ერთობით, დრო გაგყავთ...

ეს: გართობაა ეს? ცოცხალი დავბრუნდები თუ არა სახელში, არ ვიცი?

ვილაც: აბა?! იმიტომ ისურით ჰაერში შენც და ისიც!

ეს: დამანებე, თუ ძმა ხარ თავი, რას შემომიჩნდი?

ვილაც: ახლა მე მასთან წავალ და...

ეს: ეგრე რა! მიდი, მიდი... მოელაპარაკე... დამანებოს თავი და მე ვიცი შენი პატივისცემა... მე – რა? კი არ მეხალისება აქ დილიდან სადამომდე მიწაზე ხოხიალი და სროლა... ტყვია-წამლის ხარჯი მაქვს, თოფი მიცვდება ხმარებაში, ტანსაცმელი იხევა ამ ქვა-ღორღში, საჭმელ-სასმელი აქეთ უნდა მიზიდოს ქალმა – საქმეს მოცდეს... აგერ, შეიღის გაზრდა დამიწუნე კიდევ... მიდი, თუ ძმა ხარ, მომიგვარე ეს ამბავი! აღიაროს, რომ ჩემია ეს ჭა და ეგ იქნება საქმის სამართლიანი მოგვარება!.. ხმის ამომღები არ ვარ მერე და ტყვიის გამსროლი! ვიმეზობლებო წესიერად... „მობრძანდი-დაბრძანდის“ მეტს არაფერს ვეტყვი, გვექნება კაი „გამარჯობა“ და მისვლა-მოსვლა... გუმასპინძლებ, როგორც შეეძლებ...

ვილაც: (არ უხმენს, მიდის) ჯერ არ დამითავრებია შენთან... მოვბრუნდები ისევ...

ეს: აბა რა, აბა რა... მოელაპარაკე და ჩემი თავი გენაცვალოს... ვინ ოხერი... რა გახდა, ბოლოს და ბოლოს, ეს ერთი ნახევრადდამშრალი ჭა!.. რა თავში იხლის? პრინციპის ამბავია, თორემ ყოველად გამოუსადეგარი რამეა... (თავისთვის) ჩრდილში და სივრილეში რომ არის, იმიტომ მეხალისება უფრო აქ მოსვლა, თორემ ზამთარში, სიცივეში და უბედურებაში აქ ფეხის

მომდგმელი მე არ ვარ!.. (ვიღაც მიღის. ე ს თავისთვის ლაპარაკობს) ვინ არის, საიდან მოუთრა!.. ვინ ეკითხება... მაგას ვაბარებ, ახლა, ანგარიშს რა და როგორ... ის ქალი სადღა დაიკარგა, სადაა აქამდე, შობელძალი? კი არ იფიქრებს, მოშივდებოდა... მე აქ სისხლს ვღვრი მაგათი კეთილდღეობისთვის და მაგათ საჭმლის მოტანა ეზარებათ!.. მოიცა, მოვიცლი თქვენთვისაც...

შემოდის ცოლი კალათით. წელში მოხრილი – ბრმა ტყვიას ერიდება.

ცოლი: აღარ ისვრით? მოკალი?

ეს: სად ჯანდაბაში ხარ ამდენ ხანს?

ცოლი: საქმე მქონდა...

ეს: საქმე ჰქონდა... იზღაზნები დიდიდან... მოდი, დროზე... აქ დააწყე... რა არის ეს? ხორცი ვერ წამოიღე? ღვინო... რამე... მიდი ახლა, გავარდი სახლში, დატრიალდი, სუფრა გაშალე... შეიძლება სტუმარი მოვიყვანო...

ცოლი: რა სუფრა გაეშალო?! რით გაეშალო?! რა სტუმარი?!

ეს: ჩაიგდემეთქი ენა და მიდი, საქმეს მიხედე... დაკალი რამე...

ცოლი: რანაირად ლაპარაკობ? მზემ ხომ არ დაგკრა?

ეს: დაგკრავ მე შენ...

ცოლი: რა მოხდა, აღარ იტყვი?

ეს: რა და... ისეთი პირი უჩანს, ეს წყალი ჩვენ დაგვრჩება...

ცოლი: მოკალი?

ეს: მოკლავ მაგას... კი, როგორ არა...

ცოლი: აბა დათმო?

ეს: მოგარიგებთო...

ცოლი: ვინ?

ეს: რა ვიცი, ვინ... ვიღაცა მოვიდა და... მოგარიგებთო... ჩემთან მოვიდა! იმიტომ რომ მე მართალი ვარ! იმასთან კი არ მივიდა, ჩემთან მოვიდა ჯერ! ესე იგი მე ვარ მართალი!

ცოლი: მერე, რას ითხოვს სანაცვლოდ?

ეს: არაფერს არ ითხოვს... არაფერი უთქვამს... (დაიბნევა)

ნუ ხოცავთ ერთმანეთსო და... მოგარიგებთო... რა ვიცი, არაფერი მოუთხოვია...

ცოლი: ისე არავინ არაფერს აკეთებს... თავისთვის ხომ არ უნდა ეს წყალი?

ეს: თავისთვის?.. *(ჩაფიქრდება)* რა თავისთვის! ნუ ბოდილობ რაღაცეებს... შენ რომ რამე ისეთი არ თქვა, ხომ არ შეიძლება... მოვიდა კაცი... თუ რა ვიცი, ვიღაცა, აქაურს არ ჰგავს... საიდანაა, არ ვიცი... ზემოდანაა... კი, კი, ზემოდანაა... ზემოდან ხომ ყველაფერი ჩანს... იქედანაა, კი...

ცოლი: რამდენი დალიე?

ეს: *(თავის ფიქრებშია)* ჰა?

ცოლი: *(იქვე მიდგმულ დოქს აიღებს ხელში, შეანჯღრევს)* დაგიცლია... *(გამოაჯავრებს)* ზემოდანაა...

ეს: ენა გაახერე შენ, არ გამომტყუო რაღაცა! ჯერ მზემ დაგკრაო, ახლა დაგიღვევიაო!.. აგერ, მოდის... მოდის... გეუბნებოდი, ჩვენ დაგვრჩება ეს ჭა-მეთქი... აჰა!

ცოლი: რაში შეატყვე, მიხვრა-მოხვრაში? *(ხვლიკი გამოიძვრება)* ფუჰ! სულ გულს მიხეთქავს... წადი აქედან!

ეს: დაანებე თავი!.. *(ხვლიკს)* მოდი, მოდი...

ცოლი: *(ზიზღით უყურებს)* ეგ გყავდეს კარგად...

ეს: *(ცოლს)* მიდი აქედან!

უახლოვდებათ ვიღაც.

ვიღაც: *(ცოლს)* გცემს ხოლმე?

ეს: ეგ რა შუაშია ახლა აქ?

ვიღაც: *(არ აქცევს ყურადღებას)* გცემს ხოლმე?

ცოლი: თქვენ ჭის საკითხი მოგვიგვარეთ, ბატონო და... დანარჩენი მოგვარდება თავისით...

ვიღაც: რატომ არ მპასუხობ? რატომ ითმენ?

ცოლი: რაც მოსათმენია – ვითმენ... რაც არა და... აგერ, ვიბრძვით, ბატონო!

ეს: შენ ის თქვი, იმან რაო, კიო?

ვიღაც: არაო!

ეს: არაო?... არაო-რაო?

ვიღაც: ჩემია ეს ჭა და შემეშვასო!

ეს: ეგ ხო მე პირველმა ვთქვი?!

ვიღაც: ისიც ეგრე ამბობს... ოღონდ მეორე!

ეს: ეგ ბევრ რამეს იტყვის და ეგრე სადაა...

ვიღაც: ისიც ეგრე ამბობს...

ეს: პირველ-მეორე, უფროსი და უმცროსი აღარ არსებობს ამ ქვეყანაზე? სამართალი აღარ არის ამქვეყნად?

ვიღაც: თქვენ სამართლიანი მხოლოდ თქვენთვის სასურველი გგონიათ და ეგრე არაა...

ეს: აბა, სხვისთვის სასურველი რატომ მეგონება? რაც სწორია, ისაა მართალი! ხოდა, მე რომ ვამბობ, ისაა სწორი!

ვიღაც: ისიც ეგრე ამბობს... ვერ გადავთქმევინე... თუ მართლა ჭაა მიზეზი და წყლის გულისთვის ხოცავთ ერთმანეთს, სხვა გზა არაა – ერთად უნდა ისარგებლოთ ამ ჭით!

ეს: გამორიცხულია ეგ! მაგის ცოლთან ზიარი წყალი კი არა, ცა არ უნდა ამას!!! ქარაფშუტა და შტერი დედაკაცი ეგ! საიდან გავიგებ მე, რაში და როგორ დახარჯავს ამ წყალს? *(ცოლს)* ჰა, ამოიღე ხმა!

ვიღაც: *(ცოლს)* მართლა ასე ფიქრობ?

ცოლს რაღაცის თქმა უნდა, მაგრამ ვერ ბედავს და უხერხულად იშმუშნება.

ცოლი: იმან დათმოს, ბატონო!

ეს: აჰა, ესეც მე ვარ?

ვიღაც: ერთად იხმარეთ ეს წყალი! თან ახალი ჭა ამოთხარეთ ერთად... აქ, სანგარში ფორთხიალს და ერთმანეთის ხოცვას, არტეზიული ჭა ამოიღეთ... ალტერნატიული წყარო ეძებეთ... რეზერვუარი გააკეთეთ, ბოლოს და ბოლოს, წვიმის წყლის შესაგროვებლად... იყავით კრეატიულები, დინამიურები... მაგრამ პირველ რიგში კონსერვსამდე უნდა მიხვიდეთ!!!

ეს: *(ცოლს)* გითხარი, აქაური არაა-მეთქი, გითხარი? ზემოდანაა-მეთქი... შენ კიდევ – „რამდენი დალიე“!..

ცოლი: ეგ ძნელი სიტყვები მე არ ვიცი... მე მარტო ის ვიცი, ეს ამბობს, რომ წყალი ჩვენია, რომ იმას მოკლავს და მაშინ იქნება ყველაფერი სწორი!..

ვიდაც: „მოკვლა“ სწორი არ იქნება არასდროს!

ცოლი: *(ე ს-ს ჩუბად)* აკი ჩემსკენააო?

ვიდაც: *(ცოლს)* შენ იმუშავე დილიდან ღამემდე თავჩახრილმა და ითმინე! ხმას რატომ არ ამოიღებ? რატომ არ იკივლებ, იწივლებ, არ დაღეწავ ყველაფერს? რატომ არ იტყვი, რომ არაფერში გჭირდება ეს დამპალი წყალი, რატომ არ იბრძოლებ ამის ოჯახში დასაბრუნებლად?

ეს: რა გინდა, კაცო, შენ? ვინ ხარ, რას გადაგვეკიდე? წადი და იმას ელაპარაკე ეგრე, მე რა დაბალი დობე მნახე? ვინ დაგავალა ჩვენი მორიგება? ჩვენით ვერ მივხედავთ ჩვენს საქმეს? მაგდენ ლაპარაკს მიდი, მეორე ჭა ამოგვითხარე, როგორ თქვი? რადაცნაირზიული, წყარო მოგვიძებნე, ან ის რადაცა გაგვიკეთე წვიმის წყლის შესაგროვებლად!...

ვიდაც: ხვლიკიც ხომ არ დაგიკოცნო, ამ ყველაფერს რომ მოვრჩები?...

ეს: ხვლიკს თავი დაანებეთ ყველამ!!! რომ მოდიხარ და ჭკუას გვარიგებ... ჩვენთვის თუ სიკეთე გინდა – ასე უნდა მოიქცე, თუ არა და ტყუილად ენის რაკუნი ამისი მეზარება მე! *(ცოლზე ანიშებს)*

ვიდაც: ვინ ხართ ეგეთები? როდის გერევათ ტვინი, ნეტავ? როდის გიყვარდებათ საზიზღრობა და სიბინძურე?

ეს: ჩვეულებრივი ადამიანები ვართ... გაჭირვებული და გამწარებული... შენ ვინ ხარ, შენ?

ვიდაც: სინდისი ვარ მე თქვენი, ნამუსი ვარ... სინდისის ქენჯნა ვარ... საღი აზრი... აი, ძილის წინ შიგადაშიგ რომ შემოგეპარებათ სწორი ფიქრი – ის ვარ...

ცოლი: *(სევდიანად)* ძილის წინ იმდენი სწორი აზრი, იმდენი ნამდვილი ფიქრი, იმდენი ოცნება მოდის... და თურმე აი, რას ჰგავხართ... ბოდიში, აი, როგორი ყოფილხართ სინამდვილეში...

ეს: წადი, ქალო, შენ სახლში და საქმეს მიხედე, თორემ მე ვიცი თქვენი... აატრიალა თვალები, ფიქრი და ოცნება მომინდომა აქ!

ვიდაც: წადი, წადი! ეს აქ იგორავებს, ვითომ დიდ საქმეს აკეთებს, შენ თავწახრილმა იმუშავე საღამომდე...

მერე ეს რომ მოვა, გვერდებდაბრტყელებული, თბილი წყალი დაახვედრე და ფეხები დაბანე! თან ზედმეტად არ მოებლანდო იმ ფეხებში, თორემ მიგთეთქავს ერთი გემრიელად და ტახტზე გადაკოტრიალდება ვაღმოსდილი – კიდევ ერთ დღესაც გადააგორებს შინაარსიანად!.. თფუი!..

ეს: მე კიდევ, სუფრა გაეუშალო და ვაქეიფო-მეთქი... თფუი!..

(სცენა ჩაბნელებს. ცოლი ღლაპარაკობს, თუ ფიქრობს – გაუგებარია...)

ცოლი: ეჰ, ჩემო ბატონო... რომ იცოდეთ, როგორ მეზიზღება ეს ჭა... გგონიათ, რამეში მჭირდება? პირიქით, სულ პირიქით, ჩემო ბატონო! ამ ჭამ ამოატრიალა ჩემი ცხოვრება და დამაქცია თავზე... თქვენ გგონიათ, ეს სულ ასეთი იყო? ისეთი ბიჭი იყო... თბილი, აღერსიანი... თვალეში შემომციცინებდა... აი, რო მივდიოდით ასე მხარდამხარ... უცებ შეეძლო მომხვეოდა და ეკოცნა... მრცხვენოდა, გეუბნებოდი – სირცხვილია, ხალხი რას იტყვის-მეთქი... თან მიხაროდა... ისე მიხაროდა, ისე... მინდოდა ყველას გაეგო, ყველას დაენახა, როგორ ძალიან ვუყვარდი... ფიქრი და ოცნება, ახლა რომ მიშლის, მაგის მოგონილი იყო... ერთად ვოცნებობდით... ჩემს თმებში ჩარგავდა ხოლმე თავს და იყო ასე გასუსული... მეძებდა... თვალებით მეძებდა... იქვე, ახლოსაც რომ ვყოფილიყავი, მაინც მეძებდა... და სულ ვენატრებოდი – ერთად ვიყავით, მაგრამ მაინც ვენატრებოდი... ერთად ყოფნით არ ვიღლებოდით... ვიცინოდით... რაზე ვიცინოდით – არ ვიცი... იმდენს მაცინებდა... იმდენ რამეს მიყვებოდა... ვლაპარაკობდით და ვლაპარაკობდით გაუთავებლად... გაჭირვების მეტი რა გვინახავს და რომ ვიფიქრებდი, ესაა, მორჩა ყველაფერი, აღარაფერი გვიშველის-მეთქი, ჩამკიდებდა ხელს, მიმიკრავდა გულზე მაგრად, მაგრად და მეტყოდა: „ნუ გეშინია, ნუ გეშინია... ესეც გაივლის... შენ ოღონდ ნუ გეშინია.“ სულ რაღაცას მჩუქნიდა, მეუბნებოდა, მე შენზე მეტად მიხარიაო... თუ სხვა ვერაფერს ნახავდა, ხიდან ღამაზ ფოთოლს

მოწყვეტდა და იმას მომიტანდა... ერთხელ ზღარბიც კი მომიყვანა, ეკლებზე სოკო ჰქონდა წამოცმული... გავაშვებინე – სახლში მიაქვს ალბათ თავის ცოლთან-მეთქი... იმ დასაქცევ დღესაც... დაბრუნდა სახლში, ჩამკიდა ხელი, წამო, წამო, რა უნდა გაჩუქო... ვიარეთ და აქ მოვედით... ამ ოხრადდასარჩენ ჭასთან... ისიც აქ იყო... ის, მეორე და იმ დღიდან დაიწყო... და ასე გრძელდება... თუ ლაპარაკობს – ამ ჭაზე ლაპარაკობს, რაღაც ხვლიკებზე და ხვლიკიჭამიებზე... თუ არა და არის ჩუმი... ამ ჭაში „ჩაგარდა“ ის ჩემი თბილი და აღერსიანი ბიჭი... ამ ჭამ ჩაითრია და ჩაახრჩო... ახლა მე ვეძებ... სულ ვეძებ... მის თვალებს ვეძებ... ჩემს თავს ვეძებ ამის თვალებში... და ვერ ვპოულობ... აღარაფერი მიხარია, აღარაფერი მესხალისება... მე ხომ მაგისტვის ვიყავი – ხალისიანი, ღამაზი... ვეძებ მის თვალებში ჩემს თავს და ვერა... ვერაფერსაც ვერ ვპოულობ... ეს ხომ ჩაახრჩო და ჩაიტანა ამ დაწყევლილმა ჭამ, მეც თან ჩამიყოლა... მიყვები და მიყვები ფსკერამდე... მენანება და ვერ ვუშვებ ხელს... მენანება და... მიყვარს... ეს – არა! ეს ჭის კაცი არ მიყვარს! ამის მეშინია... არა, ამის კი არ მეშინია... ამაზე არც ვფიქრობ... იმაზე ვდარდობ... იმ ბიჭზე... ჭამდე რომ მყავდა... მიშველე, შენი ჭირიმე... შენ მაინც მიშველე რამე... ვინმემ მიშველეთ!.. *(სცენა განათდება)*

ცოლი: მართალი ხართ, ბატონო... წავალ მე... წყალს დავადგამ საღამოსთვის... *(გაღის)*

ვიღაც: ახლა მომისმინეთ ორივემ ყურადღებით...

ეს: ვინ ორივემ? იმასაც ეუბნები? ესმის?

ვიღაც: ყურადღებით მომისმინეთ-მეთქი: ამ ჭას ერთად იხმართ, და თქვენ-თქვენ ოჯახებს მიხედავთ ორივე!

ეს: *(რადაციის თქმას აპირებს, მაგრამ ის იღრიალებს იქიდან)* ვინ გკითხავს შენ, ვიიინ?!!

ვიღაც: აგე! ეგეც მე ვარ? ერთად იხმართ ჭას! და სახლებში წახვალთ-მეთქი!

ეს: გვემუქრები თუ რაშია საქმე?..

(ის ჩუმად გამოდის საფარიდან, ჭასთან მიდის და ქვის კედლებს მოეფარება)

ვიდაც: *(ზაიციანებს)* რა მუქარა მინდა თქვენთან?...
ლაფიქრდით, მშვიდობიანი თანაცხოვრების გარდა
გამოსავალი არ არსებობს! ადამიანები უნდა მორიგდნენ!
უნდა ისწავლონ ერთმანეთისთვის ყურის გდება!

ეს: ჰოდა, დამიგდოს ყური და დამიჯეროს!

ვიდაც: *(არ უხმენს, ავრძელებს თავისას)* ჯერ ასე ცალკეული
ადამიანები მორიგდებიან, მერე ცალკეული ერები, მერე
სახელმწიფოები... და დამყარდება მშვიდობა!

ეს: ეუფ!.. ესე იგი, მე თუ დაგუთმობ იმას ამ ჩემს ჭკას,
ომი აღარ იქნება? თუ გჯერა ახლა შენ, რასაც
ლაპარაკობ?

ვიდაც: მე მჯერა, რომ ადამიანებს მშვიდობიანი
მოლაპარაკებით ყველაფრის მიღწევა შეუძლიათ!

ეს: ადამიანებსო, ხომ თქვი?

ვიდაც: დიახ, ადამიანებს!

ეს: ჰოდა, ის არის არაადამიანი!.. ახლა, სიმართლე რომ
გითხრა, მეც მთლად კარგი ადამიანი არ ვარ, მაგრამ
იმას კი ბევრად ვჯობივარ, თუმცა სხვა უკეთესიც
ბევრია! ჰოდა, დაიწყე უკეთესებისგან... უფრო
შეგნებულებისგან... აგერ, გვერდზე... აქვე, სულ ახლოში
ვიცი, ორი ისეთი კარგი ადამიანი ხოცავს ერთმანეთს
ღობის გადაწევა-გადმოწევაზე, გაგიხარდება... იქიდან
დაიწყე, შენ გენაცვალე...

ვიდაც: ვინ ხართ, კაცო, თქვენ? რა ჯანდაბა გჭირთ?
ყველანი ასეთები ხართ გარშემო?

ეს: არა, რატომ... გამონაკლისებიც არიან... აი, ახლა არ
გეუბნებოდი? აგერ, ამ გზას რომ გაჰყვე...

ვიდაც: *(მოთმინებას კარგავს)* ჭაა მიზეზი, ხომ? ჭკას ვერ
იყოფთ, არა? ახლა მე მიყურეთ...

ეს: არ გეკადრება შენ ასეთი ლაპარაკი... მოგარიგოთო
და... რას გვერჩი? მშვიდობის დასამყარებლად არ
გამომეცხადე აქ?

*უცნობი ჭისკენ მიტრიალდება და ჩქარი ნაბიჯით მიდის.
ძველ ოწინარს წიხლს მიატყვამს, წააქცევს. ოწინარი ჭკას
დაეცემა. უცნობი გაუჩინარდება. ჭის უკან დამალული
ი ს ქვებისგროვაში მოყვება.*

ე ს საშველად მივარდება, ქვებიდან გაათავისუფლებს.

ეს: ნუ გეშინია, ნუ გეშინია! ყველაფერი კარგად იქნება! მანვენე, აბა... *(უთვალაიერებს ხელ-ფეხს)* არაფერია, გადარჩი... ეს ვინ ყოფილა... რა ქნა, ვირიშვილმა ხედავ? ვითომ მშვიდობის მტრელი ეგა!

ის: ეს რა გვიქნა... რა გააკეთა! ამას რაღა ეშველება ახლა?

ეს: ჭაზე ამბობ? არაუშავს, ამოვშენდო, გავასუფთავებო... *იწვევს ქვების გადაგორებას. ი ს ეხმარება...*

ეს: არადა... ერთი პირობა ვიფიქრე, რამე ჭკვიანურს იტყვის-მეთქი..

ის: იმ ტიპზე ამბობ? მეც ვგრე მეგონა... თავიდან სწორ რაღაცეებს ამბობდა... მშვიდობიანი თანაცხოვრებაო და ეგეთები...

ეს: ჰო... კარგად დაიწყო... ვინ იყო, რა ჯანდაბა უნდოდა... გიჟი იყო ვიღაცა... ცოტა გიჟი დადის ამქვეყნად? მოიცა, სისხლი მოგდის... ჭრილობას შევიხვევ... *(აპირებს პერანგიდან ჩამოიხიოს ნაჭერი)*

ის: არ გინდა, არა!... დიდი არაფერია... რა ბევრი ტანსაცმელი შენ გაქვს... აგერ, ჩემი პერანგით შევიხვევ... მაინც დახეულია...

ეს: მოიცა, კაცო! რა სალაპარაკო ეს არის... *(ჩამოიხვევს სახელოს და მკლავს გადაუხვევს)*

ი ს ჯიბიდან პაპიროსს ამოიღებს და ე ს-ს მიაწოდებს.

ეს: უჰ! აშენდა შენი ოჯახი! რა ხანია აღარ მომიწევია... გამითავდა და... *(ი ს კოლოფიდან პაპიროსს უნაწილებს)*

ეს: არ გინდა, არ გინდა...

ის: კაი, რა სალაპარაკო ეგაა...

უხმოდ ეწვეიან.

ის: *(შეხტება, ფეხს გაიქნევს)* ხვლიკი! ვერ ვიტან ხვლიკებს!

ეს: ეგ ჩემი ხვლიკია! არაფერს დაგიშავებს! მაგან მაპოვნინა ეს ჭა..

ის: ჰო, მეც... იმ ქვებზე იჯდა და ისე ბრჭყვიალებდა მზეზე, მეგონა ავშენდი, ოქროს ზოლი ვიპოვე-მეთქი... ახლოს

მივედი, გადასრიალდა და ეს ჭა დავინახე... ფუჰ! მაშინაც გული გამიხეთქა...

ეს: ხვლიკმა როგორ შეგაშინა... რას დაგიშავებდა?

ის: რა უნდა დამიშავოს? მეზიზღება უბრალოდ... „შენი ხვლიკი“ რას ნიშნავს?

ეს: რას და... იმ ქვაზე უყვარს ყოფნა... მზეს ეფიცხებახოლმე... როგორც კი მოვალ, გამოძვრება და აბობღდება იმ ქვაზე... ის ორი ფრინველი ჰყავს გადაკიდებული... მეხვლიკიებს ვეძახი მე!.. ახლაც, ხედავ? სხედან ხეზე და მომენტს ელოდებიან, რომელი დაითრევს... *(ქვას ესვრის, ფრინველები გაფრინდებიან, მაგრამ მალევე ბრუნდებიან უკან)* ეს კიდევ *(ხვლიკზე ამბობს)*, თუ გვერდზე ვეგულები, იმათ არც ერიდება – იცის, მე დავიცავ!

ის: ხვლიკი მოაშინაურე?

ეს: *(იცინის)* გამოვზარდე! თუ გავზარდე? არა! შვილი გავზარდე და ხვლიკი გამოვზარდე! თუ როგორ იბოდილა იმან? აღარ მახსოვს...

ის: მოაშინაურე... იმის „მოაშინაურება“ კი არ გამოგივიდა...

ეს: ჰო, არ გამომივიდა *(იცინიან)*... რანაირი ვილაცა იყო?..

ის: აწყობილი აქვს, ეტყობა, ცხოვრება, სხვისი საქმეების მოგვარებაზე რომაა გადასული, ჩანს, სადარდებელი არაფერი აქვს...

ეს: ეტყობა! არაფერი ანადვლებს... საქმე გამოლევია!

ის:ჰო... ან გიჟი იყო ვილაცა...

ეს: ჰო, უფრო გიჟი!.. კი, გიჟი იყო ნამდვილად! რას გვერჩოდა...

ის: ბეწვზე გადავრჩი!..

ეს: ბეწვზე გადარჩი, კი!..

ის: აბა... *(ჭვას ათვალიერებს)* აქ ხელით ვეღარაფერს გავხდებით... ნიჩაბი დაგეჭირდება...

ეს: ჰო, იარაღი დაგეჭირდება...

ის: ცოლს რატომ ერჩიო...

ეს: შენც გითხრა?

ის: ჰო! ვინ ჰკითხავს?.. ჩვენსავით გაჭირვებაში რომ ამოსდიოდეთ სული, ვნახავდი, ერთი, ცოლ-შვილს როგორ მოექცეოდნენ...

ეს: ჰო... დღე და ღამე თავის გადარჩენაზე რომ გიწვევს ფიქრი, კიდევ ვილაცისთვის კოჭის გორებას ვეღარ მოახერხებ... ისევ ის ბიჭი ვეღარ იქნები... ვერც ის იქნება „ის გოგო“...

ის: ვერა, ვერა... არადა... რა გოგო იყო!

ეს: ჰო! კისკისა და ხალისიანი...

ის: აბა?! თვალეში სულ ვარსკვლავები უბრწყინავდა...

ეს: რო ჩამოივლიდა, არა? აი აქ, რო არ ჩამწყდებოდა რაღაცა... სუნთქვა შემეკვრებოდა-ხოლმე...

ის: რას არ ვიზამდი, ოღონდ შემოუხედა...

ეს: თავს უკან გადააგდებდა ხოლმე და ისე, რაღაცნაირად, გვერდულად იცინოდა...

ის: მინდვრის ყვავილების სუნი ჰქონდა თმებზე...

ეს: ჰო... ახლადმოთიბული ბალახის და მინდვრის ყვავილების სუნი...

ის: ვისზე ამბობ მაგას? *(ვითომ ეჭვიანობს)*

ეს: შენა? *(იცინის, მხარს უბამს)* ჩემსაზე ვამბობ, ჩემსაზე... ასე მგონია, სხვა ცხოვრებაში იყო ეს ყველაფერი... *(ჭაბ გახედავს)* არ დაილევა... მღვრიეა... დრო უნდა, რომ დაიწმინდოს...

ის: ეგ ისედაც არ დაილეოდა... მოიცა... *(თავის „სანვრისკენ“ მიდის, გზად ძირს დაგდებულ თოფს და დანას შენიშნავს... ჩაუვლის, წყლიან დოქს აიღებს, ისევ დახედავს იარაღს, დოქს მიაწვდის ი ს-ს)*

ეს: ჰო... სადარდებელი და საფიქრალი რომ არ იყოს, გაჭირვება რომ არ იყოს, რა გვექნებოდა გასაყოფი?... ჭირს ცხოვრება, ჭირს... ჩემს ოჯახს კიდევ გაუმართლა – აგერ, ჭა მაინც გვაქვს... სხვებმა იკითხონ...

ის: ჰო... ზოგი დოვლათში ბანაობს *(უცნობის მიმართულებით გაიქნევს თავს)* და სხვების ჭკუის სწავლებით ერთობა... რა ვუყოთ... მე ბევრი არ მინდა – იმითაც კმაყოფილი ვარ, ეს გაუბედურებული ჭა რომ მარგუნა ღმერთმა...

ეს: აღარ დაღევე?

ის: არა, მადლობელი ვარ შენი ყველაფრისთვის...

ეს: წავიღებ, მაშინ ჩრდილში დავდგამ, არ გათბეს... სანამ ჩემს ჭაში წყალი დაიწმინდება, შორიდან მომიწვევს ზიდვა...

- ის:** ჰო... საქმე დამემატა – ჭა ამოსაშენებელი გამიხდა...
- ეს:** არ მინდა დახმარება, ჩემით ამოვაშენებ...
- ის:** დიდი მადლობა, მაგრამ ჩემს ჭას სხვას რატომ ამოვაშენებინებ?
- ეს:** არ ეშვები, არა, შენსას?
- ის:** რას დაიხმე – ჩემია, ჩემიაო... ველარ უნდა გაიგო? ჩემია ეს ჭა და თუ გინდა, ერთად ვიხმაროთ...
- ეს:** შენი სამათხოვრო რა მჭირს? ჩემს ქონებას მამადლი? ჩემია-მეთქი ჭა და წყალი არ მენანება არავისთვის!
- ის:** ისევე მოეთრა ეს საზიზღარი ხვლიკი!
- ეს:** ხვლიკია, ძმაო! თავის ტერიტორიაზეა, უნდა წავა, უნდა მოვა!
- ის:** *(ფეხს მოუქნევს)* დღეს არა, ხვალ რომელიმეს ლუკმა გახდება... და შეარგოთ ღმერთმა!
- ეს:** სანამ მე აქ ვარ, არავის ლუკმა არ გახდება, ეს კარგად იცოდე!
- ის:** მე რა უნდა ვიცოდე, ფეხებზე არ მკიდია ეგ შენი ხვლიკი?
- ეს:** მე ეგ შენი ხვლიკიჭამიები მკიდია ფეხებზე!
- ის:** მაგათი დედაც არ ვატირე? ხვლიკს რო შეჭამ, რა უნდა იყო?... მაგრამ ხვლიკი რო ხარ? *(იცინის)*
- ეს:** შეეშვი-მეთქი ჩემს ხვლიკს!
- ის:** მე შეშვებული ვარ, ძმაო... ისინი არ ეშვებიან!
- ეს:** იმათ მე მოვუვლი!
- ის:** ჰა-ჰა! ხვლიკიჭამიებს მოუვლის! მიდი, დაელაპარაკე და მოარიგე!
- ეს:** მორიგება მე ეგეთი ვიცი! *(თოფს დასტაცებს ხელს და ხვლიკიჭამიებს უმიზნებს)*
- ის:** *(თავისთვის)* ეგენი კი არა, აი, ეს უნდა დაბრიდო და მერე ეგენი თავისით გაქრებიან აქედან... *(თოფს ვადმოიღებს და ხვლიკს უმიზნებს. ერთდროულად გაისვრიან)*
- ეს:** ვის ესვრი, ბიჭო?! *(ხვლიკს)* გადი, გადი!.. ბედი შენი, ააცილე! თუმცა, კი ვიცოდი, რა მსროლელიც იყავი!
- ის:** შენ ხო რას ამბობ – ტყვიას ტყვიაში აჯენ!
- ეს:** შენ მაინც გჯობივარ!
- ის:** რით მჯობიხარ, ვითომ?

ეს: ჭა მაქვს საკუთარი და იმით!

ის: ჩემს ჭაზე ამბობ?

ეს: ისევ დაიწყო? ჩემია-მეთქი და იხმარე შენც, არ გიშლი!
მეტი კარგი სიტყვა რა გინდა?

ის: არა-მეთქი... არ დაგიტმობ!

ეს: მემუქრები? შენ მე მემუქრები? ვნახოთ, ვისი აჯობებს...

ის: ვნახოთ, ვნახოთ...

ნელ-ნელა უკან იხევენ, თავიანთი სანგრებისკენ, მერე თავ-თავიანთ იარაღს მისცვივდებიან და ისევ იწყება უმისამართო სროლა. ისევ წამიერად ლურჯად განათდება და ჭის დარჩენილი ნაწილიც დაინგრევა. მტვერსა და ბუღში სადღაც ქვების გროვას სინათლის სხივი გაანათებს. ხელიკი აბრჭყვიალდება.

დასასრული